

Kinderbegrafenis.

Ze zat niet in mijne klasse, maar ik praatte of speelde weleens met haar, en dat deden alle leden van het personeel, want ze was zoo'n klein, aardig, vroolijk ding, met wangen als appels, met oogen als gitten, en altijd vroolijk en opgewekt, springend als een jong geitje, zingend als de vogeltjes, hoewel ze een der aller-allerarmsten was.

Kootje van der Velden heette ze, en alle broers en zusters, ouder dan zij en de twee zusjes, die jonger waren, hadden wangen als appels, oogen als gitten, doch de eenige, die men schoonheid kon toekennen, was Kootje.

In mijne klas had ik een broertje van haar, een kleinen vagebond, die op eigen gelegenheid 's avonds met ramen en Engelsche sproten had geloopt, tot hij er eens „ingeluist” was, zooals hij aan de jongens vertelde. Want verbeeld je, op zekeren dag, met zijn namaaksmeekestem beneden in de vestibule biddend: „Mot je ook mooie ramminas?” was op het bekende geluid zijner stem een onzer eigen onderwijzers naar beneden gekomen: „Joh, ik dacht, dāk me een hoedje schrikte.”

Meester had 't natuurlijk aan

vader van der Velden verteld en deze had tegen de handelingen van zijn lief zoontje een duchtig verbod uitgevaardigd.

Kootje zat in de tweede klasse, ze zal dus zeven à acht jaar geweest zijn.

En toen opeens, toen hoorden we dat Kootje dood was. „Ze had der nek gebroken,” vertelde haar broertje en met een' woesten ruk had hij zijn' arm over zijn vagebondengezigtje gestreken, dat hij alle kenteekenen van eene naderende verteederling maar dadelijk hardhandig zou verwijderen.

Ach, arme, kleine Kootje! Toen ze dansend en springend als een jong geitje de nauwe, steile trap was afgekomen, waar was toen de Schutsengel geweest, die de kleine, blijde kindertjes langs afgronden, over bruisende beken voert? Was 't portaalteje te nauw, de trap te steil, of waren de vloertegels te morsig geweest voor een Schutsengel?

Want niemand had kleine Kootje opgevangen, toen ze geen steun meer onder het dartelvoetje vond; ze was neergeslagen, vóórover, op de morsige tegels, en niemand heeft haar stervenscreet gehoord, mocht ze die al geslaakt hebben.

Ze was zóó ongelukkig terecht gekomen, dat men haar dood vond in 't portaalteje, voorover op de morsigen grond.

Waar zeshonderd kinderen armen op school zijn, daar is 't gewend, er hier een te missen en daar een te zien die zinken.

Waar een jong menschje in strijd op den levensstroom misloopt, opgeven en zonk, daar sluit 't water zich dan vaak al te spoedig om onze oogen.

Maar nu Kootje neer was gevallen, nu hielden we allen een lang halt bij de plek. Ze was zoo mooi, zoo lief, zoo vroolijk en tel geweest! Ze was zóó opgedoor door één slag geveld en we konden ons haar maar niet voorstellen de klauwen van den onverbiddelijken Dood!

Als haar klasse in de rij binnen ging, dan was 't zoo vreemd haar niet aan 't hoofd te zien omcheeren, kloek als een jongen op groote stappen, een beetje zwaaiomdat de stappen te groot voor de klompervoetjes. Als peltje met de oogen van git in eerste klasse naar huis ging, was 't zoo droevig, om Kootje aan haar zijde te zien, haar

zien wachten bij elk stoeprandje, om dan, als de weg naar Noord, naar Zuid, naar Oost en West vrij was, voort te draven naar den anderen stoeprand, het kleine zusje, dat toch maar één jaartje jonger was, moederlijk meevoerende.

In haar klasse waren ook oudere kinderen, die wisten, wat een betrouwde doode toekomt.

En ze hadden gevraagd: „Juffrouw, mogen we een krans geven?”

„Dat's goed,” zei de juffrouw, „dan zal ik hier op tafel een spaarpotje neerzetten en dan mag ieder voor en na schooltijd, wanneer hij maar wil, er wat indoen, als vader en moeder 't goedvinden. Ik vind 't heel lief van jullie.”

„O, dat gedribbel 's middags om het houten spaarpotje heen! Dat pruttelst onder elkaar: „heb jij er al wat in gedaan? Mag jij van je moeder?” En dan het welbewuste van een paar rijkaards: „Nou, natuurlijk wel, waarom niet? Ik had een vierduitsstuk.” —

De juffrouw hield een wakend oog op de kleine figuurtjes om het spaarpotje en haar wakend oor hoorden of nergens iets gezegd zou worden, dat een minder bedeelde kwetsen ging. Maar ze gaven allen wat. Geen, hoe arm, behoefde zich niet te spannen, om zijn niet-

gaan naar het spaarpotje te verborgen.

Toen kwam de dag der begrafenis. Rondom de speelplaats liep een groot hek, en daarlangs de openbare straat. Daar zou de lijkstoet langs komen en de juffrouw had de kinderen gezegd, dat ze dan vóór het hek zouden gaan staan, want daardoor zouden Kootje's vader en moeder, die heel bedroefd waren, zien, dat de kinderen allemaal veel van Kootje hadden gehouden en dat zou hun misschien een beetje troosten. —

Drie kweekelingen waren als wachten uitgezet om de komst van de lijkstoet te melden. Tegen elf uur wenkte een der kweekelingen voor het raam, en de juffrouw zei: „Kom, kinderen.”

Langzaam, stil stonden ze op, gingen uit de banken en in de gang kregen ze, bedaard als nooit, hun klompen, hoeden en petten.

Toen gingen ze zachtjes de gang, het hek uit, schaarden er zich op een rijtje tegenaan en de enkele witte, schoone schorten der meisjes blonken in den voorjaarszonneschijn.

Daar naderde de lijkwagen, gevolgd door slechts één koets. En in den blijven lenteszonneschijn werd Kootje heengedragen onder een

vaalzwart kleed, doch op het kleed lag een mooie, groote krans van heerlijke sering en rozen. —

Stil staarden de veertig paar oogen naar de koets, naar de bloemen, naar het gelaat, dat, even groetend, tusschen het weggeschoven gordijntje doorkeek. —

Toen gingen ze op een teeken der onderwijzeres weer naar binnen. En de tongetjes kwamen los, hoewel zachtjes. „Zeg, hè j'm gezien? Gos, wat was tie mooi! Allemaal ruikende blommen!”

Niet kennend de waarde van bloemen in het vroege voorjaar, rees er een trots op in hun hartjes, sprak uit hun oogen, dat zij, de armen, de havenloozen, de graumen en kleurloozen, zoo iets hadden kunnen geven, zóó mooi, zóó frisch, zóó sierlijk en geurig!

Dat was de indruk, dien Kootje's begrafenis op hen maakte, de herinnering, die ze ervan behielden.

Voor hunne oogen had zich dadelijk 't water gesloten boven de plek, waar ze ten onder was gegaan, doch wij hebben die plek gemerkt, en kleine dartele Kootje, met wangen als appels en oogen als git, zal altijd in onze herinnering blijven.

NANNIE VAN WEHL.

Den Haag.